

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

3. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθιστ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ.

Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.),

μετάφρ. Δμλ. — Η ΑΡΚΤΟΣ, ἐκ τῶν τοῦ Ρώσου κόμητος Sollohou.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50

ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΣΤ'

Τὸ δεῖπνον.

Ἐν τινι αἰθούσῃ τοῦ μεγάρου τοῦ ἀρχοντος Δὲ Ζιάκ ἦτο παρκατεθειμένον τὸ προαγγελλθὲν δεῖπνον.

Ἀπαντες οἱ συνδαιτυμόνες, οὓς ἤδη γνωρίζομεν, ἐκάθηντο περὶ τῆς τραπέζης καὶ αἱ προπόσεις διεδέχοντο ἀλλήλας.

Αἰφνης, ἐν τῷ μέσῳ τῆς εὐθυμίας καὶ τῆς γενικῆς χαρᾶς, ἐνεφανίσθη ὁ Ἀμερικὸς

— Τί θέλεις, Ἀμερική; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ Ζιάκ μετὰ βλέμματος βλοσυροῦ.

— Κύριε, ἀπήντησεν ὁ θεράπων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν βοεμῶν ἐκείνων, οἱ ὅποιοι ἤλθον μετὰ τοῦ ἀρχοντος τῆς Γραβίλλης ζητεῖ νὰ μάθῃ ἂν πρέπη νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιόν σας.

— Ἀ! ναι, ἄς ἔλθῃ ἀμέσως! εἶπεν ὁ Ζιάκ... τί λέγεις καὶ σύ, Γραβίλλη;

Ὁ Γραβίλλης ἐκλινε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Ὁ Ἀμερικὸς, ὑποκλινάς, ἐξῆλθεν.

Μετ' οὐ πολὺ δὲ ἀντήχησεν ἔξωθεν κρότος τυμπάνων καὶ ὀργάνων καὶ ἡ μικρὰ συνοδία τῶν βοεμῶν εἰσῆλθεν ἄδουσά καὶ ὀρχουμένη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἀκολουθουμένη δὲ ὑπὸ τοῦ Νασίμ καὶ τῆς Ζολάνδης.

Παρατεταμένα χειροκροτήματα ἀντήχησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἅμα τῇ ἐμφανίσει αὐτῶν.

Μετὰ τὴν προανάκρουσιν ταύτην, ὁ Νασίμ καὶ ἡ Ζολάνδη προῦχώρησαν πρὸς τὸ μέσον τῆς αἰθούσης, ὅπως ψάλλωσι δυοῖν τινά, ἢ ὁ χορὸς ἐμελλε νὰ συνοδεύσῃ διὰ τῶν τυμπάνων καὶ οἱ χορευταὶ καὶ αἱ χορευτρίαι δι' ἀσέμνων πηδημάτων.

Ἐνῷ δὲ πάντα ταῦτα ἐξετελοῦντο, ὁ Γραβίλλης, στραφεὶς πρὸς τὸν Ζιάκ·

— Λοιπὸν πῶς σοὶ φαίνεται ἡ ὥραία μου βοεμή, ἀγαπητέ μου Ζιάκ, εἶπε δειξάς αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς τὴν Ζολάνδην.

Ἀκούσασα προφερόμενον τὸ ὄνομα τοῦ Ζιάκ, ἡ Ζολάνδη ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Εἶτα, ὁπισθοχωρήσασα βήματά τινα, προσήλωσεν ἐπὶ τοῦ Νασίμ τοὺς ζωηροὺς ὀφθαλμούς της καὶ ἐξέτεινε πρὸς αὐτὸν τοὺς βραχίονας.

— Ὁ Ζιάκ!... ἐπιθύρουν, ὁ Ζιάκ!... ἄχ! κατάρρα!...

Ὁ Νασίμ, κάτωχρος ἤδη γενόμενος, ὤρμησε πρὸς τὴν Ζολάνδην, τὴν ἤρπασεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἔσυρεν αὐτὴν ἐκτὸς τῆς αἰθούσης.

Εἰς ἐν νεῦμα τοῦ Ζιάκ δώδεκα ἄνδρες ὀπλισμένοι εἰσῆλθον ἐν τῇ αἰθούσῃ.

— Διώξετε ἀμέσως αὐτὸν τὸν θῆλιον! εἶπε δειξάς αὐτοὺς τὸν Νασίμ.

Ὁ νέος ἐξέβαλεν ὠρυγὴν καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν Ζολάνδην.

— ὦ! ἐκραύγασεν ἀγρίως, δὲν θά μού την πάρετε!...

Καί, ἐξαγαγὼν τὸ ἐγχειρίδιόν του, ἤγειρεν αὐτὸ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τῆς νέας.

Ἀλλ' εἰς τῶν στρατιωτῶν ἤρπασε τὸν βραχίονα αὐτοῦ καὶ δι' ἰσχυρᾶς δυνάμεως ἀνέτρεψεν αὐτὸν κατὰ γῆς.

Ἀπαντες οἱ συνδαιτυμόνες παρετήρουν ἐκπληκτοὶ τὰ γενόμενα.

— Ἡ Ζολάνδη!... ἀνέκραξεν ἐπὶ τέλους ὁ Ζιάκ μετ' ἀγρίας χαρᾶς, ἡ Ζολάνδη!... εἶνε αὕτη!... τὴν ἐπανευρίσκω!...

Ἀχ! αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θά διαφύγῃ ἀπὸ τὰς χειρᾶς μου!...

Καὶ προῦχώρησε βραδέως πρὸς τὴν νέαν, ἐνῷ αὕτη ὀπισθοχώρει.

Αἰφνης βαθύς στεναγμὸς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τῆς Ζολάνδης.

— ὦ!... ἀνέκραξεν, ἐνθυμούμαι!... ἐνθυμούμαι!... Ὁ ἀρχων Δὲ Ζιάκ!...

— Ρίψετε αὐτὸν τὸν θῆλιον εἰς τινὰ φυλακὴν, κάτω εἰς τὰ ὑπόγεια, καὶ διώξετε αὐτοὺς τοὺς ἄλλους ἀπ' ἐδῶ!... ἀνέκραξεν ὁ Ζιάκ.

Ἐνριπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ αἰθούσα ἐξεκενώθη.

Ἡ Ζολάνδη, σχεδὸν ἀναίσθητος, ἐρίφη ἐπὶ τινος σκίμποδος.

Ὁ Ζιάκ ἔκρουσε τὸν κώδωνα καὶ ἀμέσως ὁ Ἀμερικὸς ἐνεφανίσθη.

— Ὁδῆγησον τὴν νέαν αὐτὴν εἰς τὸ δωμάτιόν της, εἶπεν ὁ Ζιάκ. Θέλω νὰ ἐπχ-γρυπνήτε αὐστηρῶς ἐπ' αὐτῆς, αἱ δὲ γυναικες, αἵτινες θά την ὑπηρετῶσι, νὰ μὴ ἀφήσωσιν αὐτὴν οὐδὲ μίαν στιγμὴν μό-

νην. Ἐπίσης δὲ ἀπαιτῶ, ὥστε σεῖς ὅλοι νὰ σέβεσθε καὶ περιποιήσθε αὐτήν. Πηγαίνετε, κυρία, καὶ μὴ ζητήσετε νὰ δρα-πετεύσετε καὶ ἐκ δευτέρου, διότι θά ᾔνε ἀφροσύνη.

Ἡ Ζολάνδη, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν, ἠγέρθη ἵν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ἀμερικόν. Ἐνῷ δὲ διήρχετο ἐνώπιον τοῦ Ζιάκ, ἔριψεν ἐπ' αὐτοῦ βλέμμα πλήρες μίσους καὶ ἀποστροφῆς.

ΛΖ'

Ὅπου ὁ Μαλκράφτ μεγάλως ἐξεπλάγη.

Μόλις ἡ ἄμαξα, ἡ μετενεγκοῦσα τὸν Ὀλιβιέρου καὶ τοὺς δύο φίλους του εἰς Λαν-ζαί, ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας των, ὁ Ζεβὰν ἔστειλεν εἰς τὴν πόλιν τὸν Μωκλέρ, ὅπως ζητήσῃ χειρουργόν τινα.

Τούτου δ' ἐλθόντος, καὶ μετ' αὐστηρὰν ἐξέτασιν ἀποφανθέντος ὅτι αἱ πληγαὶ τοῦ Ὀλιβιέρου δὲν ἦσαν ἐπικίνδυναι, ὁ Μαλκράφτ, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ παρατηρηθῇ διὰ τὴν ἐκ τῆς μονῆς ἀπουσίαν του, ἔσπευσε νὰ ἐπανεῖλθῃ εἰς αὐτήν, σκεπτόμενος καθ' ὁδὸν περὶ τῆς διαγωγῆς, ἣν ἐμελλε ν' ἀκολουθήσῃ ἐνώπιον τῆς Ἰσαβέλλας.

Ὅτ' ἐφάνη εἰς τὴν θύραν τῆς μονῆς, ὁ ἀδελφὸς Ἰουστινιανὸς ἔτρεξε πρὸς αὐτόν.

— Τέλος πάντων ἤλθες, ἀδελφέ μου...

Ἡ ἀπουσία σου πολὺ μὰς ἀνησύχησε.

— Σὺς ἀνησύχησεν; εἶπεν ὁ Μαλκράφτ. Κεὶ διατί; Τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀπλούστατον. ... Δὲν σου εἶπα ὅτι θά ὑπάγῃ εἰς τὸν ἐφημέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν;...

— Ναι. ... ἄλλᾳ. ...

— Τί;

— Ἡ βασιλίσσα σ' ἐζήτησε πολλὰκις.

— Ἀ!

— Ὅτε δὲ τῇ εἵπομεν ὅτι ἦσο εἰς Τουρ-κίνην, ἐφάνη πολὺ ἀνήσυχος.

— Θά ὑπάγῃ ἀμέσως εἰς αὐτήν καὶ θά την διαβεβαιώσω ὅτι τοῦτο συνέβη ἀκουσίως μου. ...

— Θά κάμῃς πολὺ καλὰ, ἀδελφέ μου. Πάραυτα δὲ ὁ Μαλκράφτ ἀνῆλθε τὰ δώματα τῆς βασιλείσης.

Μόλις παρετήρησεν αὐτὸν ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας, ἔσπευσε νὰ εἰδοποιήσῃ τὴν βασιλίσσαν περὶ τούτου καὶ μετὰ τινα

λεπτά ὁ Μελκράφτ εὐρίσκετο ἐνώπιον αὐ-
της.

— 'Α! τέλος πάντων ἤλθετε, εἶπεν ἡ
'Ισαβέλλα.

— Πάντοτε εἰς τὰς διαταγὰς σας, Με-
γαλειοτάτη. . . Εἶχον ἀμφιβολίας τινὰς
ἐπὶ τινος λόγου, τὸν ὅποιον ἐντὸς ὀλίγου
θ' ἀπαγγεῖλω ἐπ' ἀμβωνος καὶ ὤφειλον νὰ
συμβουλευθῶ ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου
τὸν ἐφημέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν. . .

— Πολὺ καλὰ! εἶπεν ἡ βασίλισσα σταυ-
ρώσασα τὰς χεῖράς της μετ' ὀργῆς. . .
'Αλλὰ δὲν μοι λέγετε, παρακαλῶ, τί πό-
λις εἶναι αὕτη ἡ Τουραίνη;

— Εἶνε. . . ὠραία καὶ εὐάερος πόλις,
Μεγαλειοτάτη, ἀπῆντησεν ἀταράχως ὁ
Μελκράφτ.

Ἡ 'Ισαβέλλα συνωφρυνώθη.

— Μὲ περιπαῖζετε λοιπόν;

— Ὁ Θεὸς φυλάξοι! ἀπῆντησεν ὁ Μελ-
κράφτ ὑποκλινάς.

— Ἀφοῦ ἐκθειάζετε τὴν πόλιν αὐτήν,
ἐνθα ἐδολοφόνησαν τοὺς ἀνθρώπους μου;

— Τί λέγετε, Μεγαλειοτάτη; εἶπεν ὁ
Μελκράφτ, προσποιηθεὶς παντελῆ ἀγνοίαν.

— Δὲν γνωρίζετε λοιπὸν τί συνέβη κατὰ
τὴν παρελθούσαν νύκτα ἐπὶ τινος ὁδοῦ
τῆς Τουραίνης;

— Καὶ πῶς θέλετε νὰ το γνωρίζω, Με-
γαλειοτάτη, ἀφοῦ ἤμην ἐνησχολημένος
εἰς τὸ πρεσβυτέριον τοῦ ἀγίου Γατιέν;

— Ἐπλήρωσαν τὸν ἀρχοντα Γραβίλ-
λην.

— Τὸν Γραβίλλην;

— Ναί· ἀφοῦ ἐφόνευσαν καὶ ἔξ ἀνθρώ-
πους μου, οἵτινες ἦσαν μετ' αὐτοῦ καὶ
τοὺς ὁποίους ἀνεύρον οἱ στρατιῶται, τοὺς
ὁποίους ἀπέστειλα πρὸς ἀναζήτησίν των.

— Πραγματικῶς φοβερὰ δολοφονία,
Μεγαλειοτάτη. Ἀλλὰ. . . συγγνώμην...
ποῖος ὁ λόγος τῆς τοιαύτης δολοφονίας;

Ἡ 'Ισαβέλλα ἐσιώπα.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἀνῆλθεν ἐπὶ τοῦ
προσώπου της.

— Ὁ Γραβίλλης ἐξετέλει τὰς διατα-
γὰς μου, εἶπεν ἐπὶ τέλους.

— Παρεφύλαττέ τινα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐ-
κείνης;

— Ναί.

— Ἰσως ἐχθρόν τινα τῆς Ὑμετέρας
Μεγαλειότητος;

— Ἀκριβῶς. . . ἕνα θανάσιμον ἐχθρόν
μου. . . ὁ ὁποῖος μὲ προσέβαλε καιρίως...
'Εννοεῖται δέ, ὅτι τοιαύτην προσβολὴν
δὲν δύναται νὰ λησμονήσῃ ποτὲ μία γυνή,
καὶ μάλιστα ὅταν ἡ γυνὴ αὕτη ᾔνε βα-
σίλισσα.

— 'Α! . . . τώρα ἀρχίζω νὰ ἐννοῶ . . .
εἶπεν ὁ Μελκράφτ. . . Θὰ ᾔνε ἐκεῖνος ὁ
'Ολιδιέρος, δὲν εἶναι ἀληθές;

Ἡ 'Ισαβέλλα ἐνευσε καταφατικῶς.

— Καὶ διέφυγε τῶν χειρῶν τῶν ἀνθρώ-
πων σας.

— Ὑποθέτω.

— ὦ! εἶμαι βέβαιος, Μεγαλειοτάτη!
Ἡ βασίλισσα ἀνεσκίρτησε.

— Πῶς τὸ γνωρίζεις;

— Τὸν συνήντησα.

— Σεῖς;

— Ἐγώ.

— Ποῦ;

— Εἰς Τουραίνην, σήμερον τὴν πρωτὴν
. . . Ὅτε ἐξηρχόμην ἐκ τοῦ πρεσβυτερίου
τοῦ ἀγίου Γατιέν, εἶδον δύο νέους, ἐκ τῶν
ὁποίων ὁ μὲν εἰς ἦτο μελαγχροινός, ὁ δ'
ἕτερος ξανθός· ἐφάνιντο πολὺ κουρασμέ-
νοι καὶ ἐζήτουν δύο ἵππους ἐκ τοῦ ξενο-
δοχείου τοῦ Χρυσοῦ Ἡλλίου, τὸ ὅποιον
ἀκριβῶς εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς μεγάλης ὁ-
δοῦ. . .

— Ἐξακολουθήσατε! . . . ἐξακολουθή-
σατε! . . . εἶπεν ἡ 'Ισαβέλλα ἀνυπομόνως.

— Ὁ μελαγχροινός εἶπεν εἰς τὸν σύν-
τροφόν του: «Τώρα, Ὀλιδιέρε. . .»

— Ὀλιδιέρε!

«— Δὲν ἔχομεν ἄλλο τι νὰ πράξωμεν
ἢ νὰ ἐπιστρέψωμεν εἰς Παρίσιους.

» — Νομίζεις; ἀπῆντησεν ὁ ἕτερος.

» — Διάβολε! ἐκτὸς ἂν θέλῃς; ν' ἀφή-
σῃς τὰ κόκκαλά σου ἐδῶ. . . Δὲν εἰμυρεῖ
νὰ ἤμεθα πάντοτε τυχεροί, ὅπως ἀπόψε».

— Ἦτο αὐτός! . . . Καὶ τί ἀπῆντησεν
ὁ Ὀλιδιέρος;

— Τίποτε, Μεγαλειοτάτη. Ἐπῆδῃσεν
ἐπὶ τοῦ ἵππου του καὶ ἀνεχώρησεν ἀμό-
τεροί καλπάζοντες.

— Καὶ ἔλαβον τὴν ἀγούσαν εἰς Παρί-
σιους;

— Ἀκριβῶς.

Ἡ 'Ισαβέλλα ἐσιώπησε.

— Πολὺ καλὰ! εἶπε μετὰ τινα στιγ-
μήν. Σὰς εὐχαριστῶ, ἀδελφέ μου. . . Βλέ-
πετε ὅτι δὲν ἔχω ἄδικον ἄν σας προσκαλῶ
συχνάκις, διότι, ὡς αἰεὶ σας προσέκαλεσα,
πάντοτε μοὶ ἐδῶκατε καλὰς συμβουλὰς
καὶ πάντοτε ἤκουσα παρ' ὑμῶν καλὰς εἰ-
δήσεις.

— ὦ! Μεγαλειοτάτη, εἶμαι πτωχὸς
μοναχός, ὁ ὁποῖος νομίζει ἐαυτὸν εὐτυχῆ
διὰ τὴν εὐνοίαν, μὲ τὴν ὁποίαν περιβάλλει
αὐτὸν ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης.

Ἡ βασίλισσα δὲν ὠμίλει πλέον· ὁ νοῦς
της ἦτο παραδεδομένος εἰς βαθυτάτους
συλλογισμούς, ἐνῶ αἱ χεῖρές της μηχανι-
κῶς ἔψαυον τοὺς ἐξ ἡλέκτρου κόκκους τοῦ
κομβολογίου της.

Ἐπεται συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΕΞΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἔδε προηγούμενον φύλλον.

— Ὅχι, ὄχι, μέναιτε, ἡμέτερε ἀρχι-
κυνηγέ· ἡ σημερινὴ θῆρα ἦτο ἰδιοτροπία,
ἥτις παρήλθε πλέον· μέναιτε καὶ μὴ ἀπο-
μακρυνθῆτε· ἔχω ἀνάγκην νὰ με περιστοι-
χίσωσιν οἱ πρὸς με ἀφωσιωμένοι, ὑμεῖς δὲ
ἤλθετε μόνος νὰ ταχθῆτε μετὰ τῶν ἐκείνων,
ἐπὶ τῆς ἀφοσιώσεως τῶν ὁποίων βασιζο-
μαι.

Ὁ Μονσώρ προσέκλινε.

— Ποῦ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης θέλει
νὰ μείνω; ἠρώτησε.

— Μοὶ τον διδεις δι' ἡμίσειαν ὥραν;
ἠρώτησε λίαν χαμηλοφῶνως τὸν βασιλέα
ὁ Σχικῶ.

— Τί νὰ τον κάμῃς;

— Ἴνα τὸν βασανίσω ὀλίγον. Τί σε
πειράζει; Μοὶ ὀφείλει ἀνταπόδοσιν τινα
δι' ὅ,τι μὲ ὑποχρεοῖ νὰ παραυρίσκωμαι
εἰς τόσον ὀχληρὰν τελετήν.

— Ἐστὼ! λάβε τον.

— Ἐλαβον τὴν τιμὴν νὰ ἐρωτήσω τὴν
'Ὑμετέραν Μεγαλειότητα ποῦ ἐπεθύμει νὰ
τοποθετηθῶ, εἶπεν ὁ Μονσώρ.

— Ἐνόμιζον, ὅτι εἶχον ἀποκριθῇ: Ὁ-
που θέλετε. Ἐν παραδείγματι, ὀπισθεν
τοῦ ἀνακλιντροῦ μου. Ἐκεῖ τοποθετῶ τοὺς
φίλους μου.

— Ἐλθετε ἐδῶ, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ,
εἶπεν ὁ Σχικῶ, παρκαρῶν τῷ Μονσώρ
μέρος τοῦ χώρου, τὸν ὅποιον εἶχεν ἐπιφυ-
λάξει ἐαυτῷ, ὁσφράνθητε ὀλίγον αὐτοὺς
τοὺς παλληκαράδες. Εἶναι θύραμα, τὸ ὁ-
ποῖον δύναται τις νὰ θηρεύσῃ ἄνευ κυνη-
γετικῶν κυνῶν. Τί μυρωδιὰ! κύριε κόμη.
Διέρχονται ἡ μᾶλλον διήλθον οἱ ὑποδη-
ματοποιοί· καὶ τώρα ἰδοὺ οἱ βυρσοδέψαι.
Μὰ τὴν ζωὴν μου, ἡμέτερε ἀρχικυνηγέ,
ἐὰν ἀπολέσητε τὰ ἴχνη αὐτῶν, σὰς ὁμο-
λογῶ, ὅτι θέλω σὰς ἀφαιρέσει τὸ δίπλωμα
τοῦ ἀξιώματός σας!

Ὁ κύριος δὲ Μονσώρ προσεποιεῖτο, ὅτι
ἤκροατο ἡ μᾶλλον ἤκροατο χωρὶς ν' ἀ-
κούῃ, διότι ἦτο λίαν ἀνησυχημένος καὶ
κατεγίνετο νὰ παρατηρῇ περὶ ἐαυτὸν, ἡ
ὁποία ἀπασχόλησις δὲν διέφυγε τὸν βα-
σιλέα, ἀφοῦ μάλιστα ὁ Σχικῶ ἐπέστησε
τὴν προσοχὴν του.

— Αἱ! εἶπεν ὁ Σχικῶ λίαν χαμηλο-
φῶνως τῷ βασιλεῖ, ἡξέυρεις τί θηρεύει,
ταύτην στιγμὴν, ὁ ἀρχικυνηγός σου;

— Ὅχι· τί θηρεύει;

— Τὸν ἀδελφόν σου δ' Ἀνζιού.

— Ὅστις ὅμως εἶναι ἐκτὸς βολῆς, εἶ-
πεν ὁ Ἑρρίκος, γελῶν.

— Ἐπιθυμεῖς ν' ἀγνοῇ ὁ Μονσώρ ποῦ
εὐρίσκεται;

— Ὁμολογῶ, ὅτι δὲν θὰ δυσηρεστοῦ-
μην νὰ διατελῇ ἐν πλάνῃ.

— Τώρα, τώρα, εἶπεν ὁ Σχικῶ, θὰ τῷ
δώσω ἐγὼ ἐσφαλμένην διεύθυνσιν. Ἐρώτη-
σον μόνον αὐτὸν ποῦ εὐρίσκεται ἡ κόμησά.

— Διατί;

— Ἐρώτησον καὶ θὰ ἴδῃς.

— Κύριε κόμη, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος, τί ἐ-
κάματε τὴν δέσποιναν δὲ Μονσώρ; Δὲν
τὴν βλέπω μετὰ τῶν κυριῶν.

Ὁ κόμης ἀνεσκίρτησεν, ὡς ἐκ ὄφης ἐ-
δηξεν τὴν πτέρναν του.

Ὁ Σχικῶ ἔξεσε τὸ ἄκρον τῆς ρινῆς του,
νεύων τῷ βασιλεῖ, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ ἀρχικυ-
νηγός, ἡ κυρία κόμησά ἦτο ἀσθενής, δι-
ότι ὁ ἀπὸ τῶν Παρισίων ἦτο ἐπιβλαβής
εἰς τὴν ὑγιειάν της, ἐπομένως ἀνεχώρησε
μετὰ τοῦ πατρὸς της βαρόνου δὲ Μεριδὸρ,
ἀφοῦ ἔλαβε τὴν ἀδειαν τῆς βασιλίσσης.

— Καὶ εἰς ποῖον μέρος τῆς Γαλλίας ὑ-
πάγει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς, ἐπιλαβόμε-
νος εὐχαρίστως τῆς εὐκαιρίας ν' ἀποστρέψῃ
τὸ πρόσωπον, ἐνῶ διήρχοντο οἱ βυρσοδέψαι.

— Πρὸς τὴν Ἀνδεγαυταν, τὴν γενέ-
θλιον αὐτῆς χώραν, Μεγαλειότατε.

— Ἀληθές εἶναι, εἶπε σοβαρῶς ὁ Σχι-